

Det er jo altså et udtryk for, at man via reel fleksibilitet skal respektere landenes forskelligheder. Det er klart, at det forudsætter en ændring af EU's målsætning, som jo siger, at alle medlemslande har forpligtet sig til målet om en stadig snævrere union; det vil sige, at man skal have mulighed for varige undtagelser og ikke have en målsætning om kun midlertidige undtagelser.

Når regeringen taler om fleksibilitet, handler det desværre kun om det begreb, som andre lande og også udenrigsministeren i stigende grad benævner som et forstærket samarbejde. Det er Tyskland-Frankrig-begrebet om, at vi skal gå så langt, som alle kan blive enige om, og så skal de i øvrigt lige have lov til at gå lidt længere og alligevel bruge Unionens flag og Unionens navn, når de handler.

Regeringens udgangspunkt for at sige, at det er et forstærket samarbejde, må jo være, at der er lande, der risikerer at stå uden for imod deres vilje, og at man derfor er bange for at skabe reel fleksibilitet; derfor skal man tale om forstærket samarbejde alene og ikke det modsatte.

Jeg vil sige, at for Dansk Folkeparti er det ikke problemet. Problemet for os har været, som vi har set det, at lande har haft besvær med at få lov til at stå uden for afgørende områder, som man ønsker at stå uden for, og det er derfor, vi taler om, at man burde have en dagsorden, der gav muligheden for reel fleksibilitet og ikke, som regeringen siger: forstærket samarbejde.

For at forebygge, at hr. Ove Fich ikke ved, hvad han skal sige, når han er på udlandsrejse, vil jeg sige, at Dansk Folkeparti grundlæggende er tilhænger af, at lande, som selv ønsker det, kan blive medlem af EU. Men for os at se kræver det altså, hvis det skal være vellykket, og hvis det skal være en succes på længere sigt, helt anderledes initiativer fra EU's regeringer end det, som nu er udgangspunktet. Det kræver helt anderledes reformer, det kræver en helt anden afgrænsning af, hvad EU skal tage sig af, og hvad medlemslandene selv tager sig af, for at det kan blive vellykket.

Derfor må jeg sige klart og tydeligt, så det ikke kan misforstås, at Dansk Folkeparti ikke kan medvirke til de ændringer, som unionstillhængerne finder er nødvendige for en udvidelse, for vi er ikke enige i, at det er den dagsorden, som burde være der for at skabe en vellykket udvidelse.

Derfor kan jeg også som afslutning sige med hensyn til det dagsordensforslag, som er frem-

sat af en meget bred række af partier, de samlede unionstillhængere – nå jo, vil jeg sige til hr. Steen Gade, nu bliver vi jo ofte kaldt så meget andet – at det kan vi naturligvis ikke støtte, for det tager jo slet ikke udgangspunkt i de ændringer, som er nødvendige for at skabe en langsigtet, vellykket udvidelse. Tværtimod, det kører bare videre i det spor, som er velkendt, og som jo vil skabe ufredens projekt i Europa. Men der er måske flere, der skal drikke kaffe, og så kan man jo diskutere om føje år, hvem der får ret.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):
Først til hr. Steen Gade.

Jeg synes, jeg vil gøre hr. Steen Gade opmærksom på, at når vi taler om en tættere tilknytning af nye medlemslande, så indtræder der for ansøgerlandene et meget vigtigt tidspunkt, i det øjeblik forhandlingerne er færdige, men før medlemskabet indtræder. I den fase, hvor forhandlingerne er færdige, men hvor man er i færd med at ratificere, hvad der jo nemt kan tage 12-18 måneder, indtræder landene, som har forhandlet færdig, faktisk helt og fuldt i EU's arbejde, sidder med i alle ministermøder, sidder med i alle arbejdsgrupper, sidder med i Coreper, osv. Og det vil sige, at de inddrages meget massivt og helt i arbejdet i Unionen.

Det er en forskel fra situationen, før forhandlingerne er færdige. Men jeg har altså gerne lige villet pege på, at fra det øjeblik, hvor forhandlingerne er færdige, vil man helt og fuldt kunne give en stærk tilknytning.

Regeringen vil i forlængelse af den dagsorden, der bliver vedtaget i dag, men jo også i forlængelse af sine egne synspunkter, arbejde for, at ansøgerlandene knyttes så tæt til hele EU's arbejde som overhovedet muligt.

Det er jo ikke mig, der skal tage stilling til, hvorledes Folketinget vil organisere sin rejsevirkosomhed sammen med andre nordiske lande, men jeg vil da gerne kvittere for forslaget og sige, at det møder bestemt ingen modstand hos regeringen.

Til hr. Ove Fich vil jeg sige – og det er også en bemærkning til fru Annette Just og hr. Kristian Thulesen Dahl – ja, det er rigtigt, at det er vedtaget, at først i 1999, når den nuværende budgetaftale udløber, og hvor de nuværende strukturfonde udløber, tager man fat på at forhandle nye budgetrammer. Men det vil sige, at denne forhandling kommer jo altså også under alle omstændigheder, før de nye medlemslande indtræder, og ligegyldig, hvor optimistisk man er,